

Sbírka soudních rozhodnutí

ROZSUDEK TRIBUNÁLU (osmého senátu)

16. října 2014 *

„Státní podpory — Elektrická energie — Preferenční sazba — Rozhodnutí, kterým se podpora prohlašuje za neslučitelnou s vnitřním trhem — Pojem státní podpory — Nová podpora — Rovné zacházení — Přiměřená lhůta“

Ve věci T-291/11,

Portovesme Srl, se sídlem v Římě (Itálie), zastoupená F. Ciullim, G. Dorem, M. Liberatim a A. Vincim, advokáty,

žalobkyně,

proti

Evropské komisi, zastoupené V. Di Buccim a É. Gippini Fournierem, jako zmocněnci,

žalované,

jejímž předmětem je návrh na úplné nebo částečné, „v rozsahu považovaném za přiměřený“, zrušení rozhodnutí Komise 2011/746/EU ze dne 23. února 2011 o státních podporách C 38/B/04 (ex NN 58/04) a C 13/06 (ex N 587/05), které Itálie poskytla ve prospěch společností Portovesme Srl, ILA SpA, Eurallumina SpA a Syndial SpA (Úř. věst. L 309, s. 1), a podpůrně návrh na zrušení uvedeného rozhodnutí v rozsahu, v němž je v něm nařízeno navrácení dotčených podpor,

TRIBUNÁL (osmý senát),

ve složení D. Gratsias, předseda, M. Kančeva a C. Wetter (zpravodaj), soudci,

vedoucí soudní kanceláře: J. Palacio González, vrchní rada,

s přihlédnutím k písemné části řízení a po jednání konaném dne 13. prosince 2013,

vydává tento

* Jednací jazyk: italština.

Rozsudek¹

Skutečnosti předcházející sporu

- 1 Žalobkyně, Portovesme Srl, je výrobcem neželezných kovů, mezi kterými jsou, pokud jde o její továrny v Portoscuso (Itálie) a v San Gavino (Itálie), zinek, stříbro a olovo.
- 2 Článkem 1 nařízení předsedy Rady ministrů ze dne 6. února 2004 (GURI č. 93 ze dne 21. dubna 2004, s. 5; dále jen „nařízení z roku 2004“) „[byl rozšířen] režim [sazeb] uvedený v odstavci 2 nařízení Ministerstva průmyslu, obchodu a řemesel ze dne 19. prosince 1995 na dodávky elektrické energie určené k výrobě a ke zpracování hliníku, olova, stříbra a zinku s omezením na zařízení, která ke dni vstupu tohoto nařízení v platnost existují na ostrovním území, jež se vyznačuje neexistencí či nedostatkem připojení k vnitrostátním sítím elektrické energie a plynu“.
- 3 Nařízení z roku 2004 tak umožnilo, aby se na nové příjemce, mezi nimi i na žalobkyni, vztahovala preferenční sazba, která byla na základě ministerské vyhlášky ze dne 19. prosince 1995 (GURI č. 39 ze dne 16. února 1996, s. 8, dále jen „vyhláška z roku 1995“) již přiznána do 31. prosince 2005 společnosti Alcoa Trasformazioni Srl, vyrábějící hliník, která je rovněž usazena na Sardinii (Itálie). Předpokládalo se, že toto rozšíření bude přechodné a bude ukončeno zřízením nebo posílením výše uvedených připojení nebo, nejpozději, dne 30. června 2007.
- 4 Je důležité upřesnit, že vyhláška z roku 1995 byla přijata v rámci privatizace společnosti Alumix SpA. Tato privatizace vedla k tomu, že Komise vydala sdělení určené ostatním členským státům a ostatním zúčastněným osobám podle článku [88] odst. 2 [ES], týkající se státní podpory italské vlády ve prospěch společnosti Alumix, které bylo oznámeno Italské republice a zveřejněno dne 1. října 1996 (Úř. věst. C 288, s. 4; dále jen „rozhodnutí Alumix“).
- 5 Nařízení z roku 2004 v článku 1 prvním pododstavci stanoví, že Autorità per l'energia elettrica e il gas (italský Úřad pro elektrickou energii a plyn, dále jen „AEEG“) „rozšíř [í] tarifní podmínky uvedené v bodě 2“ vyhlášky z roku 1995. Tato vyhláška z roku 1995 obsahuje pět bodů, z nichž první dva jsou v tomto sporu relevantní. Bod 1 uvedené vyhlášky stanoví, že „se sazebník dodávky elektrické energie na výrobu primárního hliníku obsažený v tabulce A-9 uvedené v příloze rozhodnutí č. 15 ze dne 14. prosince 1993 od 1. ledna 1996 zrušuje“ a že „se namísto něj uplatní tarify za časové úseky, které jsou stanoveny v tabulce A-6 tohoto opatření“. Bod 2 vyhlášky z roku 1995 uvádí, že „režim příplateků stanovený opatřením CIP č. 13 ze dne 24. července 1992 a jeho pozdější změny, který se má použít na každou dodávku určenou k výrobě primárního hliníku, v rozsahu zařízení existujících ke dni vstupu tohoto nařízení v platnost, se zrušuje ke dni 31. prosince 2005.“
- 6 V této souvislosti je třeba připomenout, že v Itálii přísluší stanovit cenové úrovně a podmínky související s dodávkami elektrické energie Comitato interministeriale dei prezzi (mezirezortní výbor pro ceny; dále jen „CIP“). Tarif za elektrickou energii zahrnuje paušální složku „odpovídající přislíbené nebo dodané elektrině“ a proměnlivou složku, „která závisí na spotřebované energii“ (bod 2.5.1 rozhodnutí Alumix). Tato proměnlivá složka sama zahrnuje dvě složky, a to „cenu energie“ a „tepelný příplatek“. Podobně jako paušální složka slouží „cena energie“ „k pokrytí [...] administrativních a finančních nákladů spojených s výrobou elektrické energie“ (tentýž bod rozhodnutí Alumix), přičemž „tepelný příplatek“ „souvisí s náklady na palivo používanými pro výrobu elektrické energie a s náklady na nákup elektrické energie tuzemského nebo zahraničního původu“ (tentýž bod rozhodnutí Alumix).
- 7 Paušální složka a „cena energie“ byly v době přijetí rozhodnutí Alumix stanoveny rozhodnutím CIP č. 45/1990 a „tepelný příplatek“ jeho rozhodnutím č. 26/1989. Rozhodnutím CIP č. 13/1992 byl „tepelný příplatek“ na primární zpracování hliníku v slévárně nacházející se na území města

1 — Jsou uvedeny pouze ty body tohoto rozsudku, jejichž zveřejnění považuje Tribunál za účelné.

Portovesme na Sardinii snížen o dvě třetiny, a to z 26,6 italských lir (ITL) za kilowatthodinu na 8,8 ITL. Tento tarif (dále jen „sazba uplatňovaná před přijetím rozhodnutí Alumix“) časově předchází rozhodnutím, která přijaly italské orgány v rámci privatizace společnosti Alumix a která se týkala tarifů za elektrickou energii uplatňujících se na slévárny hliníku se sídlem v městech Portovesme a Fusina v Benátsku (Itálie).

- 8 V tomto ohledu Komise Evropských společenství uvedla, že pokud jde o „původní tarif za elektrickou energii, který se vztahoval na slévárnu v Portovesme na základě rozhodnutí CIP č. 13/[1992] stanovujícího snížení tepelného příplatku, [bylo] nutno vyvodit závěr, že toto tepelné snížení představuje státní podporu“, neboť toto rozhodnutí „přijaté jednostranně italskou vládou, sníž[ilo] náklady, které nesla tato slévárna, aniž byly výhody z tohoto opatření poskytnuty ostatním závodům ve zbývající části Itálie“ (bod 4.2 rozhodnutí Alumix).
- 9 Sazba uplatňovaná před přijetím rozhodnutí Alumix byla následně přezkoumána „z hlediska sledování cíle dlouhodobého regionálního rozvoje ve smyslu článku 92 odst. 3 [písm. a)] ES“ (bod 4.2 rozhodnutí Alumix) a s přihlédnutím ke skutečnosti, že tyto preferenční sazby byly od 1. ledna 1996 zrušeny. Komise dospěla k závěru, že „se na kapitálové injekce, platbu zmrazených dluhů a [sazbu uplatňovanou před přijetím rozhodnutí Alumix] vztahovaly] výjimky uvedené v článku 92 odst. 3 [písm. a) a c)] ES“ (bod 5 rozhodnutí Alumix).
- 10 Privatizace společnosti Alumix (která vedla k prodeji většiny aktiv skupiny Alumix společnosti Alcoa Italia SpA, která se na konci tohoto procesu stala společností Alcoa Trasformazioni) vedla italského zákonodárce k přijetí řady opatření, z nichž některé se týkaly snížení tarifů za elektrickou energii uplatňovaných na tuto společnost. Byly tak přijaty tři odlišné tarify, jeden týkající se závodu se sídlem v Portovesme, dva další týkající se závodu se sídlem ve Fusině. Pokud jde o tyto dva závody, tarif zahrnoval mezní výrobní náklady na elektrickou energii v dotyčném regionu, a to 36 ITL za kilowatthodinu v případě závodu v Portovesme a 39 ITL za kilowatthodinu v případě závodu ve Fusině, přičemž k tomuto základu byly přičteny fixní náklady.
- 11 V tabulce zobrazené dále ve čtvrtém pododstavci bodu 2.5.2 rozhodnutí Alumix se uvádí tarif, který se vztahoval na slévárnu ve městě Portovesme v letech 1996 až 2005. Co se týče slévárny ve Fusině, její zásobování bylo upraveno ve dvou samostatných smlouvách, přičemž jedna byla uzavřena mezi společnostmi Ente nazionale per l'energia elettrica (ENEL) a SAVA, kterou koupila Alumix, a druhá stanovila tarif vypočtený z průměrných mezních nákladů na vyrobenou elektrickou energii, a to 39 ITL za kilowatthodinu. Právě první a třetí tarif představovaly ke dni přijetí rozhodnutí Alumix poslední vývoj v oblasti preferenčních sazeb za elektrickou energii (dále jen „sazba Alumix“).
- 12 V prvním případě týkajícím se závodu v Portovesme, Komise zastávala názor, že:
„[Z]a současných okolností se ENEL běžně chová jako podnikatelský subjekt a [...] tarif, který uplatňuje, nepředstavuje státní podporu ve smyslu článku 92 odst. 1 [ES].“ (bod 4.2 rozhodnutí Alumix)
- 13 V druhém případě týkajícím se závodu ve Fusině, použila stejné úvahy, pokud jde o třetí tarif, který byl vypočten z průměrných mezních nákladů na vyrobenou elektřinu.
- 14 Konečně, stále v souvislosti s tímto závodem, ale pokud jde o smlouvu uzavřenou mezi společnostmi ENEL a SAVA (druhý tarif), Komise uvedla, že šlo o běžnou obchodní transakci a že platba v případě pěti vodních elektráren a příslušné sítě nebyla provedena jednorázově, ale byla rozvržena na několik let a byla uskutečněna ve formě dodávky elektrické energie.
- 15 Komise se tedy domnívala, že tyto tři tarify – mezi nimi i sazba Alumix – neobsahují „žádný prvek státní podpory ve smyslu článku 92 odst. 1 [ES]“ (poslední pododstavec bodu 4.2 rozhodnutí Alumix).

- 16 Zavedení preferenční sazby vyplývající z nařízení z roku 2004, který je uveden v bodě 2 a následujících výše, předpokládalo, že AEEG přijme rozhodnutí v tomto smyslu.
- 17 AEEG přijala rozhodnutí č. 110/04 ze dne 5. července 2004, které poskytnutí preferenční sazby podmiňovalo řádným provedením oznamovacího postupu podle pravidel v oblasti státních podpor.
- 18 Ukázalo se však, že italské orgány uvedené oznámení neučinily, ale že Komise poté, co jí byly předloženy články z tisku, požádala Italskou republiku dopisy ze dne 22. ledna a ze dne 19. března 2004 o objasnění dotčených opatření. Dopisy ze dne 9. února, 9. června a 20. září 2004 tento členský stát poskytl Komisi vysvětlení, zejména pokud jde o nařízení z roku 2004, informoval AEEG o rozsahu, v jakém byly tyto skutečnosti poskytnuty, a dal mu pokyn, aby uvedené nařízení provedl, k čemu došlo na základě rozhodnutí č. 148/04 ze dne 9. srpna 2004.
- 19 Rozhodnutím oznámeným Italské republice dopisem ze dne 16. listopadu 2004 Komise zahájila řízení podle čl. 88 odst. 2 ES týkající se státní podpory C 38/2004 (ex NN 58/04) – Podpory pro společnost Portovesme Srl (shrnutí v Úř. věst. 2005, C 30, s. 7)
- 20 Dne 17. prosince 2004 AEEG informoval italského ministra pro výrobní činnosti o tom, že s ohledem na uvedené rozhodnutí předčasně přerušil uplatnění režimu vycházejícího z nařízení z roku 2004.
- 21 Z informací, které Italská republika poskytla v rámci správního řízení, vyplývá, že na základě uvedeného režimu žalobkyně získala za elektrickou energii spotřebovanou v období od dubna do října 2004 od veřejnoprávního orgánu Cassa Conguaglio per il settore elettrico (italský Vyrovnávací fond v elektroenergetickém odvětví) platby v celkové výši 12 845 892,82 eura, které představují kompenzační náhradu odpovídající rozdílu mezi cenou uplatňovanou žalobkyniným dodavatelem elektřiny a zvýhodněnou cenou stanovenou státem, vynásobenou množstvím spotřebované elektrické energie.
- 22 Dne 14. března 2005 přijaly italské orgány legislativní nařízení č. 35 (GURI č. 111, ze dne 14. května 2005, s. 4), které bylo zákonem č. 80 ze dne 14. května 2005 (běžný doplněk ke GURI č. 91 ze dne 14. května 2005, dále jen „zákon z roku 2005“) po změnách přeměněno na zákon.
- 23 Na základě článku 11 odst. 12 zákona z roku 2005 byla preferenční sazba, která byla přiznána žalobkyni, prodloužena do 31. prosince 2010. Nicméně Komisi sice nebylo oznámeno nařízení z roku 2004 ani čl. 11 odst. 11 zákona z roku 2005 týkající se preferenční sazby uplatňované na společnost Alcoa Trasformazioni, avšak byl jí dne 23. listopadu 2005 oznámen čl. 11 odst. 12 téhož zákona v souladu s článkem 88 odst. 3 ES, přičemž 28. listopadu 2005 byl zaslán doplňující dopis.
- 24 Dopisem ze dne 22. prosince 2005 Komise požádala Italskou republiku o doplňující informace, která jí je poskytla v dopise ze dne 3. března 2006.
- 25 Rozhodnutím, které bylo Italské republice oznámeno dopisem ze dne 26. dubna 2006, Komise zahájila řízení podle článku 88 odst. 2 ES o státní podpoře C 13/06 (ex N 587/05) – Preferenční sazba za elektřinu pro odvětví s vysokou spotřebou energie v Sardinii (shrnutí v Úř. věst. C 145, s. 8).
- 26 Dne 22. srpna 2006 požádala Komise o doplňující upřesnění, které jí Italská republika poskytla dopisem ze dne 28. září 2006.
- 27 Jelikož použití režimu vycházejícího z čl. 11 odst. 12 zákona z roku 2005 podléhá vzhledem k skutečněnému oznámení schválení Komise, nebyl uveden režim zaveden.
- 28 Komise se 29. října 2008 rozhodla prozkoumat preferenční sazbu vycházející z nařízení z roku 2004 odděleně podle toho, zda se týkala společnosti Alcoa Trasformazioni, nebo nových příjemců uvedené sazby, včetně žalobkyně.

- 29 Poté, co došlo k výměně korespondence mezi Komisí a Italskou republikou, se ukázalo, že preferenční sazba, jejímž příjemcem byla společnost Alcoa Trasformazioni, ve skutečnosti nebyla prodloužena nařízením z roku 2004, a tato společnost nadále, až do nabytí účinnosti článku 11 odst. 11 zákona z roku 2005, podléhala úpravě stanovené ve vyhlášce z roku 1995.
- 30 Rozhodnutím 2011/746/EU ze dne 23. února 2011 o státních podporách C 38/B/04 (ex NN 58/04) a C 13/06 (ex N 587/05), které Itálie poskytla ve prospěch společností Portovesme Srl, ILA SpA, Eurallumina SpA a Syndial SpA (Úř. věst. L 309, s. 1; dále jen „napadené rozhodnutí“), Komise na jedné straně, pokud jde o podporu, která podle ní vyplývá z článku 11 odst. 12 zákona z roku 2005, měla za to, že tato podpora nebyla slučitelná s vnitřním trhem a následně Italské republice zakázala, aby ji poskytla, a na druhé straně, pokud jde o podporu vycházející podle ní z nařízení z roku 2004, ji rovněž považovala za neslučitelnou s vnitřním trhem, a proto Italské republice nařídila, aby ji od jejích příjemců vymohla zpět.
- 31 Napadené rozhodnutí bylo žalobkyni oznámeno dne 31. března 2011.

Řízení a návrhová žádání účastníků řízení *[omissis]*

- 39 Žalobkyně navrhuje, aby Tribunál:
- napadené rozhodnutí zrušil zcela nebo částečně „v rozsahu považovaném za přiměřený“,
 - podpůrně zrušil uvedené rozhodnutí v rozsahu, v němž je v něm nařízeno navrácení dotčených podpor,
 - uložil Komisi náhradu nákladů řízení.
- 40 Komise navrhuje, aby Tribunál:
- zamítl žalobu,
 - uložil žalobkyni náhradu nákladů řízení.

Právní otázky

K přípustnosti

- 41 V rámci svých návrhových žádání žalobkyně navrhuje, aby Tribunál nejprve úplně zrušil napadené rozhodnutí a následně, v případě, že to tak neučiní, ho zrušil částečně „v rozsahu považovaném za přiměřený“. V rámci svých návrhových žádání předložených podpůrně navrhuje, aby Tribunál zrušil napadené rozhodnutí „v rozsahu, v němž je v něm nařízeno navrácení dotčených podpor“.
- 42 Žalobkyně, kterou Tribunál na jednání vyzval, aby upřesnila rozsah svých návrhových žádání, uvedla, že její návrhová žádání je třeba chápat tak, že se omezují na návrh na zrušení napadeného rozhodnutí v rozsahu, v jakém se jí toto rozhodnutí týká, což bylo zaznamenáno do zápisu z jednání.
- 43 Tato upřesnění vedou k rozhodnutí, že žaloba je přípustná v rozsahu, v jakém žalobkyně požaduje zrušení napadeného rozhodnutí v části, v níž se jí týká, a podpůrně zrušení téhož rozhodnutí v části, v níž jí ukládá povinnost vrátit podporu, která jí byla přiznána.

- 44 Pokud však jde o návrh na částečné zrušení napadeného rozhodnutí „v rozsahu považovaném za přiměřený“, je důležité připomenout, že pokud soud Evropské unie rozhoduje o návrhu na zrušení aktu uvedeného v článku 263 SFEU, je jeho pravomoc omezena na přezkum legality napadeného aktu (rozsudek Soudního dvora ze dne 8. července 1999, DSM v. Komise, C-5/93 P, Sb. rozh. s. I-4695, bod 36, a rozsudek Tribunálu ze dne 9. června 2009, NDSHT v. Komise, T-152/06, Sb. rozh. s. II-1517, bod 73).
- 45 Konstatování protiprávnosti pro některý z důvodů uvedených v článku 263 druhém pododstavci SFEU ho tak musí vést k případnému úplnému nebo částečnému zrušení uvedeného aktu, a to zejména v závislosti na povaze nebo rozsahu uvedené protiprávnosti, aniž by mohl rozhodnout o tomto zrušení nebo upravit jeho rozsah na základě důvodů spravedlnosti a vhodnosti (v tomto smyslu a obdobně viz rozsudek Tribunálu ze dne 25. října 2005, Micha v. Komise, T-50/04, Sb. VS, s. I-A-339 a II-1499, bod 46), kterých se zjevně dovolává žalobkyně použitím formulaci „v rozsahu považovaném za přiměřený“.
- 46 Žaloba je tedy přípustná s výjimkou druhé části návrhových žádání uvedených žalobkyní, směřující k částečnému zrušení napadeného rozhodnutí „v rozsahu považovaném za přiměřený“.

K věci samé

- 47 Žalobkyně uplatňuje na podporu své žaloby pět žalobních důvodů.
- 48 První žalobní důvod vychází z porušení zásady právní jistoty, zásady ochrany legitimního očekávání a článků 4, 7, 10 a 14 nařízení Rady (ES) č. 659/1999 ze dne 22. března 1999, kterým se stanoví prováděcí pravidla k článku [108 SFEU] (Úř. věst. L 83, s. 1), druhý žalobní důvod vychází z nesprávného a neúplného popisu právního rámce použitelného na tuto věc a z následného porušení povinnosti řádné péče a nestrannosti Komise, třetí žalobní důvod se týká porušení zásady rovného zacházení se společnostmi Alcoa Trasformazioni a žalobkyní, čtvrtý žalobní důvod spočívá v neexistenci státní podpory ve smyslu čl. 107 odst. 1 SFEU, pátý žalobní důvod je založen na skutečnosti, že Komise při přijímání napadeného rozhodnutí vycházela z nesprávných předpokladů, šestý žalobní důvod je založen na existující povaze dotčené podpory, sedmý žalobní důvod je založen na její slučitelnosti „se společným trhem“, osmý žalobní důvod spočívá v porušení článků 2 ES, 3 ES, 5 ES a 12 ES, jakož i zásad rovného zacházení a proporcionality, devátý žalobní důvod se týká porušení článku 174 SFEU a prohlášení č. 30 o ostrovních regionech připojeného k závěrečnému aktu Amsterodamské smlouvy pozměňující Smlouvu o Evropské unii, Smlouvy o založení Evropských společenství a související akty (Úř. věst. C 340, s. 136, dále jen „prohlášení o ostrovních regionech“), desátý žalobní důvod se týká porušení čl. 107 odst. 3 písm. a) až c) SFEU, pokynů k vnitrostátní regionální podpoře (Úř. věst. 1998, C 74, s. 9) a nezohlednění pokynů k vnitrostátní regionální podpoře na období 2007–2013 (Úř. věst. C 54, 2006, s. 13), a jedenáctý žalobní důvod stejně jako první vychází z porušení zásady ochrany legitimního očekávání.

[omissis]

K osmému žalobnímu důvodu, týkajícímu se porušení článků 2 ES, 3 ES, 5 ES a 12 ES, jakož i zásad rovného zacházení a proporcionality *[omissis]*

K druhé části čtvrtého žalobního důvodu, pokud jde o její druhou vytýkanou skutečnost týkající se porušení povinnosti odůvodnění v souvislosti se selektivní povahou dotčeného opatření *[omissis]*

K prvnímu důvodu, vycházejícímu z porušení zásady právní jistoty, zásady ochrany legitimního očekávání a článků 4, 7, 10 a 14 nařízení č. 659/1999 a k jedenáctému žalobnímu důvodu, vycházejícímu z porušení zásady ochrany legitimního očekávání *[omissis]*

K druhému důvodu, vycházejícímu z nesprávného a neúplného uvedení právního rámce použitelného na tuto věc a z následného porušení povinnosti řádné péče a nestrannosti Komise

- 80 Žalobkyně tvrdí, že stanovení preferenční sazby v nařízení z roku 2004 a v rozhodnutích, které ji zavedly, vede ke stejné sazbě, jakou byla sazba uplatňovaná před přijetím rozhodnutí Alumix, kterou Komise považovala v rozhodnutí Alumix za slučitelnou se společným trhem. Domnívá se, že je oprávněna se na tento precedens odvolávat, aby podpora mohla být považována za slučitelnou s vnitřním trhem. V tomto případě by nebyla povinna vrátit částky, které obdržela na základě uvedeného opatření. To však předpokládá, že dotčená rozhodovací praxe je platná a použitelná (neboť Komise sice není vázána svou předchozí rozhodovací praxí, avšak naopak je vázána zásadou rovného zacházení, pokud jde o stejné podpory).
- 81 Žalobkyně opírá svou analýzu o následující úvahy: nařízení z roku 2004 ve svém čl. 1 prvním pododstavci odkazuje na bod 2 vyhlášky z roku 1995, který sám odkazuje na rozhodnutí CIP č. 13/92. Toto rozhodnutí však vytvořilo zejména v souvislosti s „tepelným příplatkem“ sazbu uplatňovanou před přijetím rozhodnutí Alumix. V roce 2004 na ni proto byla použita právě tato sazba, která byla v roce 1996 uznána za slučitelnou se společným trhem, což podle jejího závěru přirozeně znamená, že napadené rozhodnutí je v této otázce protiprávní.
- 82 Druhému žalobnímu důvodu žalobkyně nelze vyhovět.
- 83 Nejprve je třeba zdůraznit, že Italská republika se v rámci privatizace společnosti Alumix zavázala vůči společnosti Alcoa Italia, že bude dodržovat sazbu Alumix [příčemž Alcoa Italia byla dokonce na základě smlouvy oprávněna pozastavit provoz výše uvedených závodů, pokud „během tří nebo více měsíců v rámci období šesti měsíců sazby za elektrickou energii překroč[ily] alespoň o 5 % stanovené sazby“ (bod 2.7 rozhodnutí Alumix)], takže když byla přijata vyhláška z roku 1995, převzala charakteristické znaky sazby Alumix, jak Komise potvrdila na jednání. Rozhodnutí Alumix, které bylo přijato v roce 1996, ji tedy implicitně schvaluje.
- 84 Jak bylo připomenuto v bodech 6 až 15 výše, preferenční sazba, kterou Komise schválila v rozhodnutí Alumix, zahrnovala různé formy tarifů, a to v první řadě původní sazbu, kterou společnost Alumix poskytla společnost ENEL zejména na základě rozhodnutí CIP č. 13/1992 (sazba uplatňovaná před přijetím rozhodnutí Alumix) a poté sazby přiznané společnosti Alumix s ohledem na její privatizaci a zachované vyhláškou z roku 1995 ve prospěch hlavního nabyvatele skupiny Alumix, kterým byla společnost Alcoa Italia, která se později stala společností Alcoa Trasformazioni (sazba Alumix).
- 85 Následně je třeba uvést, že ačkoli je z formálního hlediska pravda, že nařízení z roku 2004 odkazuje na bod 2 vyhlášky z roku 1995, nic to nemění na tom, jak správně uvádí Komise, že tento bod 2 nelze vykládat izolovaně od bodu 1. Podle naposledy uvedeného bodu, jak je připomenuto v bodě 5 výše, byl zvláštní cenový režim pro primární hliník obsažený v tabulce A-9 uvedené v příloze rozhodnutí CIP

č. 15/93 od 1. ledna 1996 zrušen a namísto něj byl použit režim obsahující tarify za časové úseky, které jsou stanoveny v tabulce A-6 uvedeného rozhodnutí, aniž to vyžaduje změnu „tepelného příplatku“, který je vymezen v souladu s rozhodnutím CIP č. 13/92.

- 86 Proto sazba uplatňovaná před přijetím rozhodnutí Alumix, jakož i sazba Alumix obsahovaly mezi prvky umožňujícími jejich určení snížený „tepelný příplatek“, což je jediný prvek, který se použil při stanovení konečné ceny za elektrickou energii, která je definována v rozhodnutí CIP č. 13/92.
- 87 Na žalobkyni se neuplatnila sazba uplatňovaná před přijetím rozhodnutí Alumix ani sazba Alumix, ale režim vycházející z vyhlášky z roku 1995, tak jak se vyvíjel do roku 2004, který byl prahovým rokem. V roce 2004 již rozšíření uvedené sazby na další příjemce na základě nařízení z roku 2004 nemělo stejný cíl jako v roce 1996, kdy bylo přijato rozhodnutí Alumix.
- 88 To vede k zamítnutí druhého žalobního důvodu, včetně části týkající se požadavku nestrannosti Komise, protože od přijetí nových opatření (totiž nařízení z roku 2004 a zákona z roku 2005) zacházela se žalobkyni a společností Alcoa Trasformazioni stejným způsobem, což Tribunál více rozebere v rámci své odpovědi na třetí žalobní důvod.

K třetímu žalobnímu důvodu, týkajícímu se porušení zásady rovného zacházení se společností Alcoa Trasformazioni a žalobkyní

- 89 Žalobkyně v rámci třetího žalobního důvodu tvrdí, že Komise v rozhodnutí 2010/460 měla za to, že preferenční sazba přiznaná společnosti Alcoa Trasformazioni byla protiprávní, pouze pokud jde o období následující po 31. prosinci 2005, kdy podle tohoto orgánu skončila platnost rozhodnutí Alumix. Žalobkyně však zastává názor, že jelikož jsou sazba uplatňovaná na Alcoa Trasformazioni a sazba, která se na ni uplatňovala od vstupu rozhodnutí AEEG č. 148/04 v platnost, totožné (na základě vyhlášky z roku 1995, a poté podle ní na základě nařízení z roku 2004 v případě společnosti Alcoa Trasformazioni, a pokud jde o ni, pouze na základě nařízení z roku 2004), rozdílné zacházení se nezdá být odůvodněné ani v případě konstatování protiprávnosti podpory, a tudíž ani v případě vrácení kompenzační náhrady vyplacené na základě nařízení z roku 2004.
- 90 Je třeba uvést, že takový žalobní důvod nemůže obstát. Jak vyplývá z ustálené judikatury, dodržování této zásady vyžaduje, aby se srovnatelnými situacemi nebylo zacházeno odlišně a s odlišnými situacemi stejně, není-li takové zacházení objektivně odůvodněno (viz rozsudek Soudního dvora ze dne 26. října 2006, Koninklijke Coöperatie Cosun, C-248/04, Sb. rozh. s. I-10211, bod 72 a citovaná judikatura).
- 91 V projednávané věci Alcoa Trasformazioni a žalobkyně nebyly původně ve srovnatelné právní situaci: Alcoa Trasformazioni byla příjemcem preferenční sazby, kterou Komise schválila v rozhodnutí Alumix, a platnost této sazby jí byla prodloužena, kdežto žalobkyně je novým příjemcem uvedené sazby na základě nařízení z roku 2004, která se v praxi na společnost Alcoa Trasformazioni neuplatňovala. Navíc zákon z roku 2005 obsahuje dvě odlišná ustanovení, a to čl. 11 odst. 11, který nebyl Komisi oznámen, týkající se společnosti Alcoa Trasformazioni, a článek 11 odst. 12, který se týkal nových příjemců preferenční sazby a byl Komisi řádně oznámen. Tyto odlišné skutečnosti ostatně postačují k odůvodnění rozhodnutí Komise rozdělit přezkoumání věcí podle toho, zda se týkaly původního příjemce preferenční sazby nebo jejích nových příjemců.
- 92 Naproti tomu s ohledem na zvýhodněnou sazbu, jak se vyvinula, se obě společnosti nacházely ve stejné situaci a Komise, která s nimi v obou případech zacházela stejně, považovala uvedenou sazbu za neslučitelnou státní podporu, a v důsledku toho nařídila, aby tato podpora byla vrácena.
- 93 Jistě je pravda, že vzhledem k tomu, že se preferenční sazba po 31. prosinci 2005 v napadeném rozhodnutí považuje za protiprávní a že je totožná se sazbou, která platila právě před tímto datem, žalobkyně relevantně tvrdí, že Komise byla z důvodu podstatné změny povahy původně schválené

podpory oprávněna zasáhnout dříve. Ostatně je třeba uvést, že Komise připustila, že Alcoa Trasformazioni mohla z důvodu změn, ke kterým došlo v souvislosti se stanovením a vyplácením preferenční sazby této společnosti dostávat na konci původního období (1995–2005), konkrétně v letech 2004 a 2005, protiprávní státní podporu (což je ostatně plně v souladu s rozhodnutím 2010/460 a se skutečností, že prodloužení platnosti preferenční sazby se považovalo za takovou podporu).

94 Je však ustálenou judikaturou, že zásada rovného zacházení musí být v souladu s dodržováním zásady legality, podle níž nikdo nemůže ve svůj prospěch uplatňovat případnou protiprávnost, k níž došlo ve prospěch jiné osoby (v tomto smyslu viz rozsudky Soudního dvora ze dne 9. října 1984, Witte v. Parlament, 188/83, Recueil, s. 3465, bod 15; ze dne 4. července 1985, Williams v. Účetní dvůr, 134/84, Recueil, s. 2225, bod 14, a ze dne 10. listopadu 2011, The Rank Group, C-259/10 a C-260/10, Sb. rozh. s. I-10947, bod 62).

95 Třetí žalobní důvod tedy musí být zamítnut.

Ke čtvrtému žalobnímu důvodu, spočívajícímu na neexistenci státní podpory ve smyslu článku 107 odst. 1 SFEU *[omissis]*

K pátému žalobnímu důvodu, vycházejícímu ze skutečnosti, že Komise při přijímání napadeného rozhodnutí vycházela z nesprávných předpokladů *[omissis]*

K šestému žalobnímu důvodu, vycházejícímu z existující povahy dotčené podpory

112 Je třeba připomenout, že za nové podpory podléhající oznamovací povinnosti stanovené článkem 108 odst. 3 SFEU je třeba považovat opatření, která směřují k zavedení nebo změně podpor, přičemž změny se mohou týkat buď existujících podpor, nebo původních záměrů oznámených Komisi (rozsudky Soudního dvora ze dne 9. října 1984, Heineken Brouwerijen, 91/83 a 127/83, Recueil, s. 3435, body 17 a 18, a ze dne 9. srpna 1994, Namur-Les assurances du crédit, C-44/93, Recueil, s. I-3829, bod 13).

113 V projednávané věci se jasně ukázalo, že šlo o novou podporu.

114 Na jedné straně hospodářské a právní změny, ke kterým došlo po přijetí sazby Alumix svědčí o tom, že se přešlo od ceny uplatňované dodavatelem na sazbu dotovanou Italskou republikou. Zatímco v případě sazby Alumix se přiznává cena rovnala slevě, kterou uvedený dodavatel, dokonce v monopolním postavení (ENEL), poskytoval jednomu ze svých nejdůležitějších zákazníkům, opatření uvedená v napadeném rozhodnutí obsahují snížení ceny stanovené italskými orgány, které bylo financováno prostřednictvím parafiskálního poplatku, který umožňoval, aby se žalobkyně uhradil rozdíl mezi sazbou, která se běžně fakturuje podnikům, a preferenční sazbou, která jí byla přiznána.

115 Je tedy třeba rozhodnout, že na základě samotného vývoje mezi postupy přiznání a stanovení preferenční sazby, která byla původně přiznána společnosti Alcoa Trasformazioni na základě vyhlášky z roku 1995, a postupy, které jsou uvedeny v nařízení z roku 2004 a následně v zákonu z roku 2005, lze vyvodit závěr, že se jednalo o novou podporu.

116 Na druhé straně to tím spíše platí v souvislosti s rozšířením podpory, která se tak vztáhla na nové příjemce, na které se nevztahuje již schválený režim podpor, ale kterým je rovněž poskytována podpora, která měla do té doby jen jediného příjemce.

117 Šestý žalobní důvod tedy musí být zamítnut.

K sedmému žalobnímu důvodu, vycházejícímu ze slučitelnosti dotčené podpory „se společným trhem“
[omissis]

K devátému žalobnímu důvodu, vycházejícímu z porušení článku 174 SFEU a prohlášení o ostrovních
regionech [omissis]

K desátému důvodu, který se týká porušení článku 107 odst. 3 písm. a) až c), SFEU, pokynů
k vnitrostátní regionální podpoře a nezohlednění pokynů k vnitrostátní regionální podpoře na období
2007–2013 [omissis]

K nákladům řízení

- ¹³⁹ Vzhledem k tomu, že Komise požadovala náhradu nákladů řízení a žalobkyně neměla ve věci úspěch, je
důvodné, v souladu s čl. 87 odst. 2 jednacího řádu, posledně uvedené uložit náhradu nákladů řízení.

Z těchto důvodů

TRIBUNÁL (osmý senát)

rozhodl takto:

- 1) Žaloba se zamítá.**
- 2) Společnosti Portovesme Srl se ukládá náhrada nákladů řízení.**

Gratsias

Kancheva

Wetter

Takto vyhlášeno na veřejném zasedání v Lucemburku dne 16. října 2014.

Podpisy.